

Hồi 13

Lôi Âm Thân Ni

Au Dương Siêu nói xong, liền bẻ một cành cây làm kiếm giờ lên múa, vừa ra tay một cái chàng đã sử dụng ngay một lúc hết hai thức.

Lão ni cô bỗng thấy thế kiếm của chàng mặt liền biến sắc, vội nghiêm nghị hỏi:

- Thế Kiếm Bát Thức, người là môn hạ của Âu Dương Đại Hiệp, nhất trấn võ lâm?
- Không phải.
- Thí chủ không phải là môn hạ của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang ư?
- Không phải.
- Phải đấy, bần ni chưa nghe thấy ai nói Âu Dương Đơn đã thu đồ đệ.
- Lão ni cô nói đúng đấy.
- Nếu vậy sư thừa môn phái của thí chủ?
- Lão sư phụ thử đoán xem.

Âu Dương Siêu định tâm phá bình, lại cầm cành cây múa một thức kiếm khác ra cho lão ni xem.

Lão ni cô kinh ngạc vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Thế ra thí chủ là đệ tử của Kiếm Tuyệt đấy.
- Không phải.
- Sao?...
- Lão sư thái này có lẽ sư thái đã đoán trúng rồi.

Nói xong, chàng lại lấy lá cờ báu ra phát một cái.

Lão ni cô lại nói tiếp:

- Phích Độc Truy Hồn Bảo Kỳ, thế ra thí chủ là môn hạ của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khách đấy.

- Chưa hoàn toàn đúng.
- Thế lá cờ này...
- Lão sư thái thử xem cây sáo vỡ này.
- Bích Ngọc Địch?
- Vâng chính cây sáo ấy đấy.

- Nếu vậy thí chủ là môn hạ của Ngọc Địch Lang Quân, à không, thí chủ là người đích truyền của Võ Lâm Tam Tuyệt phải không?

- Vâng!
- Hay lắm, như vậy không sai tí nào.

Lão ni cô tỏ vẻ không vui rồi giận dữ tiến lên một bước và nói tiếp:

- Cuồng đồ, người đã từng làm ra những trò vô sĩ mà lại còn dám đùa giỡn với lão ni phải không?

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, lại tưởng bà ta có thù hằn với sư phụ mình, liền hỏi tiếp:

- Lão sư thái có thù hằn với các vị ân sư của tại hạ hay sao?
- Suốt đời lão ni không thù không oán với ai và xưa nay cũng không dính líu vào việc thị phi của giang hồ gì cả, nhưng ngày hôm nay thì khác hẳn, người hãy đỡ lấy song chưởng này của ta.

Lão ni cô nói xong, liền múa song chưởng xông lại tấn công luôn. Âu Dương Siêu vội tránh ra ngoài xa hơn trượng hỏi tiếp:

- Tại hạ với sư thái không có thù oán gì cả sao lão sư lại ra tay tấn công như thế?
- Ta thấy người hạ độc thủ một thiếu nữ yếu ớt như vậy, chả lẽ ta lại khoanh tay làm thinh hay sao, như thế là trái với đạo nghĩa của võ lâm.
- Sao lão sư thái lại cứ nhất định bảo tại hạ hạ độc thủ.
- Hừ người ngông cuồng và kiêu ngạo quá?
- Tại hạ mà ngông cuồng kiêu ngạo ư?
- Người tưởng đem Võ Lâm Tam Tuyệt ra là có thể dọa nạt được lão ni ư?
- Tại hạ đâu có ý định ấy.
- Thế sao người lại...
- Sở dĩ tại hạ phải dẫn chứng là để lão sư thái biết lai lịch tại hạ và cũng chứng minh không phải tại hạ ra tay ám hại cô nương này...
- Câm mồm, người là môn hạ của Tam Tuyệt không phải là đứa vô danh tiểu tốt!
- Sao lão sư thái lại nói như thế?

Lão ni cô lại phất tay áo giận dữ nói tiếp:

- Võ Lâm Tam Tuyệt của các người cũng biết sử dụng thủ pháp phân loạn thần kinh này. Âu Dương Siêu ngăn người ra, vì chàng nhớ lại khi ba vị ân sư truyền thụ tâm pháp có nói qua môn võ công này, nhưng lúc ấy chàng vì mãi nghiên cứu những môn tuyệt học chính không để ý đến những thủ đoạn ác độc để ám hại người khác, nên mới không để ý tới mà học hỏi.

Nghĩ tới đó, chàng ấp úng đáp:

- Tuy tại hạ đã được truyền thụ hết y bát của ba vị ân sư, nhưng chưa hề học qua môn Tuyệt Hộ Thủ Pháp này.
- Như vậy người còn muốn lừa dối bản ni hay sao?
- Sao lão sư thái bảo tại hạ như thế ư?
- Cứ xem chưởng thức của người thì rõ ràng người đã học hết tài ba của Tam Tuyệt rồi, người còn lừa dối sao được bản ni.
- Sư thái rất sành sỏi, nhưng việc này không phải là tại hạ.

- Người đã ra tay ám hại người mà lại còn không thừa nhận, như vậy người đã làm nhục Tam Tuyệt.

- Xin sư thái ăn nói nên nề nang một chút.

- Nề nang ư? Hà hà, người đã biết nề nang sao người còn hạ độc thủ như thế này?

Nói xong bà ta giơ song chưởng lên định tấn công. Âu Dương Siêu thấy vậy cau mày lại nói tiếp:

- Hãy khoan đã.

Lão ni cô trầm giọng đáp:

- Với công lực của người bây giờ chưa chắc lão ni địch nổi người, nhưng người trong võ lâm chú trọng đến hai chữ chính nghĩa.

Âu Dương Siêu biết nói nhiều, thế nào cũng phải đánh một trận, nên chàng vội đỡ lại:

- Sư thái không tin, thì bây giờ tại hạ có thể làm cho sư thái tin, sao sư thái không chịu hỏi.

- Hỏi ai?

Lão ni cô quay đầu lại nhìn bốn chung quanh nhưng không thấy ai hết.

- Lãng cô nương.

- Người lại định giở trò phải không?

- Sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?

- Thần kinh hỗn loạn và tâm huyết bị điểm có khác gì người chết đâu.

- Thì giải huyết tâm cho nàng.

- Làm thế nào mà khôi phục được thần linh của nàng.

- Chẳng lẽ không có cách nào cứu chữa hay sao?

- Được, cả lão ni cô, người cũng không chịu buông tha.

- Việc này...

- Ý nghĩ của người không giấu được bần ni đâu.

- Ý nghĩ của sư thái....

- Người đã biết bần ni thiên về môn La Hán trấn huyết công muốn khôi phục lại thần trí của nàng không khó khăn gì cả.

- Nếu vậy sư thái ra tay đi.

- Hừ, người muốn lúc bần ni cứu chữa để ra tay chém giết phải không?

- Tại hạ không hiểu sư thái nghĩ gì?

- Người phải biết lúc sử dụng La Hán Trấn huyết công thì người đó như linh hồn ra khỏi thân xác vậy, lúc đó chỉ bị kẻ khác điểm nhẹ một cái là lão ni sẽ bị chết liền tại chỗ, huống hồ người lại là môn hạ của Tam Tuyệt.

- Lão sư thái cứ yên tâm tại hạ không phải là hạng tiểu nhân như thế đâu.

- Lão ni xưa nay vẫn tin tưởng người khác.

- Xin sư thái cứ ra tay cứu Lãng cô nương tỉnh dậy thì sẽ biết rõ thị phi liền.

- Nhưng bần ni đối với các người tuổi trẻ như người không tin tưởng chút nào cả.

- Như vậy phải làm thế nào mới được sư thái tin tưởng?
- Vấn đề này...
- Hay tại hạ đưa sư môn tam báu cho sư thái cầm để làm bằng chứng nhé?
- Tam báu nào?
- Tam Tuyệt lệnh phù, Bảo Kỳ và Ngọc Địch.
- Người coi bản ni còn trẻ con hay sao?
- Lão sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?
- Trong lúc bản ni cứu chữa, đến thân bản ni không bảo đảm được, thì đừng nói đến tam báu mà đến ba mươi vật báu cũng không ích gì.

Âu Dương Siêu tuy tức giận, chàng nghĩ lại nếu mình là bà ta thì cũng vậy thôi, nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra được cách nào hoàn hảo cả, chàng đưa mắt nhìn Giao Cơ nằm ở dưới đất, trong lòng lại lo âu thêm, sau chàng có vẻ giận dữ hỏi lão ni cô tiếp:

- Nếu vậy, sư thái muốn tại hạ làm như thế nào thì sư thái mới tin.
- Lão ni cô nghiêm nét mặt đáp:
- Có hai đường có thể tin được.
 - Lão sư thái nói thử ra xem.
 - Một là nể người là môn hạ của Võ Lâm Tam Tuyệt nổi tiếng không phải dễ, vậy người tự đánh vào đầu mà chết ngay tại chỗ để bảo tồn danh dự của lệnh sư môn thì bản ni có thể cứu được con nhỏ này.
 - Như vậy có phải là tại hạ chết một cách oan uổng không?
 - Còn một đường nữa, người bỏ đi rồi bản ni cứu Lăng cô nương khỏi, lúc ấy các người tự giải quyết lấy ân oán với nhau.

Âu Dương Siêu nghe nói chần chừ giây lát, rồi nghĩ thầm:

“Tất nhiên ta vẫn yên tâm lão ni có thể cứu chữa Lăng Giao Cơ được, nhưng bà ta chữa khỏi nàng ta xong, đem nàng ta đi, thì ta biết đi đâu mà tìm kiếm nàng. Mối thù của Mê Tiên cốc này, ta biết kiếm ai để trả? Nhưng nếu không bỏ đi thì lão ni lại không chịu chữa vết thương của nàng, không thể để quá lâu được.”

Nghĩ tới đó chàng liền nghiêng răng múm môi đáp:

- Thôi được, tại hạ xin nghe lời sư thái rời khỏi nơi đây tức thì.
- A Di Đà Phật.
- Nhưng tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu.
- Người còn muốn nói gì nữa.
- Xin sư thái cho biết chỗ ở?
- Người định kiếm ta để trả thù ư?
- Tại hạ không có ý định ấy...
- Không có ý nghĩa ấy còn hỏi địa chỉ ta làm chi?
- Sao sư thái lại cự tuyệt người ta một cách quá đáng như thế?
- Bản ni không muốn dây dưa vào chuyện thị phi giang hồ.

- Nếu sư thái chữa khỏi cho Lăng cô nương, tại hạ chỉ có cảm ơn, chứ quyết không...
- Người đừng có nói khôn nói khéo nữa.
- Sao sư thái lại hẹp lượng đến thế?
- Táo gan thật, mấy chục năm nay không ai dám hỗn với bản ni như vậy.
- Bằng không sao sư thái không cho biết tên họ.
- Người ngông cuồng thật.

Lão ni cô hiểu lầm ý của Âu Dương Siêu nên mới nổi giận như thế.

Sự thật chàng chỉ muốn biết rõ tên tuổi của bà ta, để sau này dễ tìm kiếm, nhưng chàng hỏi không khéo nên lão ni cô mới nổi giận như thế.

Lão ni cô quát xong, liền đứng dậy vén tay áo nói:

- Võ Lâm Tam Tuyệt còn chưa dọa nổi lão ni, huống hồ là người. Muốn biết ta là ai, cứ đấu với ta sẽ biết liền.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

“Phải, may ra xem võ nghệ của bà ta, ta sẽ biết rõ lai lịch cũng chưa biết chừng.”

Nghĩ đoạn chàng liền đáp:

- Vâng! Chỉ có phương pháp ấy là tốt hơn cả, sư thái nên cẩn thận.

Lão ni cô thấy chàng vô lễ như vậy, liền ra tay tấn công luôn.

Âu Dương Siêu một mặt chống đỡ, một mặt để ý, thấy chưởng pháp của lão ni rất quen thuộc hình như đã trông thấy qua rồi, chưởng pháp của bà ta khác hẳn chính phái một bang, nhưng nhất thời chàng không nhận ra được.

Lúc ấy sức mạnh của lão ni chỉ có mạnh hơn chứ không giảm và chưởng thế như vũ bão tấn công Âu Dương Siêu tới tấp. Âu Dương Siêu thấy áp lực của đối phương càng ngày càng mạnh, giật mình kinh hãi, không dám phân trần nữa mà chăm chú chống đỡ.

Một lát sau, lão ni bỗng rú lên một tiếng rất thánh thót, chưởng phong của bà ta đột nhiên mạnh gấp trăm lần hồi nãy, lúc này thế công của bà ta đã như sấm như gió.

Âu Dương Siêu nhận thấy từ khi ra đời đến giờ, lão ni cô này là cao thủ số một mà mình được gặp, chàng cũng cao hứng vô cùng, quát lên một tiếng và nói:

- Chưởng pháp lợi hại thật, thế ra sư thái là một cao nhân xưa nay vẫn ẩn dật không chịu lộ mặt ra ngoài giang hồ đấy.

Chàng liền giở pho chưởng pháp do thế Kỳ và thế Sáo hóa thành chững đỡ.

Chỉ trong thoáng cái hai người đã đấu được nam mười hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Bỗng lão ni cô nhảy ra ngoài vòng chiến nhìn Âu Dương Siêu và nói:

- Thôi không đấu nữa, đã mấy chục năm nay lão ni chưa động đến hờn niệm không ngờ ngày hôm nay mới ra tay đã gặp cao nhân, việc này lão ni không thêm lý tới mặc cho các người muốn làm gì thì làm.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Bà làm gì thế

- Quả đất tròn, sau này có duyên thế nào cũng được gặp lại.

Lão ni nói xong, mặt tỏ vẻ lo âu đưa mắt liếc nhai Giao Cơ một cái, rồi quay mình định đi.

Âu Dương Siêu lo Âu vô cùng, vội chạy lên giơ tay ra ngăn cản lối đi và hỏi:

- Sư thái định đi đấy ư?
- Người muốn giữ ta ở lại không được đâu.
- Dù sao sư thái cũng phải ở lại chữa khỏi cho Lăng cô nương đã.
- Người bắt ép ta ư?
- Việc khẩn cấp thì vô quân tử, mong sư thái...
- Táo gan thật, thằng nhỏ này từ xưa tới nay ta chưa hề bị ai uy hiếp qua bao giờ.
- Thì lần này coi như tại hạ uy hiếp lão sư thái, mong lão sư thái giúp cho một phen.
- Được nếu đỡ được ba chưởng của lão ni thì tha hồ người muốn bảo gì ta cũng chịu nghe.

Âu Dương Siêu thấy lão ni nói thế liền hỏi:

- Có thật không?
- Người đi tu không bao giờ nói dối hết.
- Nếu vậy sư thái đừng có nuốt lời hứa nhé.
- Người khinh thường bản ni như thế ư?
- Sư thái đừng có nói nhiều nữa, cứ việc ra tay tấn công đi, tại hạ xin đỡ ba chưởng.
- Được người phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong, bà ta dồn hơi sức vào cánh tay, khớp xương của bà ta kêu răng rắc. Âu Dương Siêu không dám khinh thường, vội giơ chưởng lên trước ngực để đón chưởng của đối phương.

Hai người đứng cách nhau chừng hai trượng, đang lúc ấy, thì bỗng thấy có người nói vọng tới:

- Không nên, xin ngừng tay lại.

Tiếp theo đó trên đỉnh cốc có một bóng người nhanh như điện chớp phi xuống.

Lão ni với Âu Dương Siêu cùng lên tiếng:

- Nhị tử.
- Quyên Quyên.

Người đó chính là Ngô Quyên Quyên, vừa xuống tới nàng tỏ vẻ kinh hãi, chạy lại quỳ dưới chân lão ni với giọng ngây thơ hỏi:

- Sư phụ vào Trung Nguyên hồi nào thế?

Thì ra lão ni ấy là Tuyết Sơn Lô Âm Thần Ni, ân sư của Quyên Quyên.

Lô Âm Thần Ni chưa kịp lên tiếng, thì Quyên Quyên đã đẩy bà ta ra và chạy về phía Âu Dương Siêu và nói:

- Tam đệ đi đi, đi mau.

Âu Dương Siêu không hiểu gì hết, vội hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Quyên Quyên vội đáp:

- Tam Tương Đào Hoa Độ.
- Lôi Âm Thần Ni nghiêm nghị hỏi:
 - Quyên Quyên, y là tam đệ của con đấy à?
- Quyên Quyên vội đáp:
 - Việc này...
- Nói tới đó mặt nàng đỏ bừng và nói tiếp:
 - Việc này để lát nữa con sẽ thưa với sư phụ hay.
- Nói tới đó nàng lại quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:
 - Tam đệ, Giang Mẫn bị người bắt cóc mà hiền đệ không hay biết gì hay sao.
- Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi vội hỏi:
 - Nhị tỷ có biết bị ai bắt đi không?
 - Không biết.
 - Chị đã trông thấy họ ư?.
 - Tôi trông thấy họ ở Tam Tương Đào Hoa Độ.
 - Sao chị không giữ chúng lại?
 - Chúng có nhiều người lăm toàn bịt mặt hết, tôi tự nhận định không địch nổi chúng cho nên không dám lộ diện vội.
 - Bây giờ họ ở đâu?
 - Họ đang đi theo đường cái quan tiến về phía Tây Bắc, tôi theo dõi họ hai ngày trời liền.
 - Ồi chà, nếu vậy có lẽ đuổi không kịp đâu.
 - Không, chúng dùng xe lừa chở chị Giang, cho nên chúng đi chậm lắm.
 - Được, nếu vậy để tiểu đệ đuổi theo.
- Thần ni mỉm cười đáp:
 - Cứu người tuy là một việc tốt, nhưng ở đây sư phụ cứu Lăng cô nương cũng cần có người hộ pháp, vậy kiếm ai ra canh gác cho sư phụ?
- Âu Dương Siêu nghe nói vội khuyên rằng:
 - Nhị tỷ nên nghe lời sư phụ ở lại Mê Tiên Cốc này.
- Nói xong chàng vái chào Thần Ni và nói tiếp:
 - Thưa tiên bối, tiểu bối xin cáo từ đi ngay bây giờ.

-- o O o --